

[Ninn-Hansen.]

Jeg har set ønsket om en principiel drøftelse i det høje ting af hele radioordningen fremsat fra så forskellige sider som Berlingske Tidende og senere af formanden for det radikale venstres gruppe, og jeg tror, det er rigtigt at få en sådan drøftelse snart. Da statsrevisorerne har bestemt at tage Danmarks radios økonomi op til nærmere undersøgelse, synes jeg, det er rigtigt at afvente resultatet af denne undersøgelse, men der er selvfølgelig også andet, der kan begrunde en snarlig drøftelse af de principielle forhold.

Jeg har i den bog, jeg omtalte før, årbogen for Danmarks radio og TV 1965-66, set en interessant artikel af generaldirektøren for post- og telegrafvæsenet, hr. Gunnar Pedersen. Et enkelt afsnit af denne artikel synes jeg i sig selv kan begrunde en snarlig drøftelse. Jeg anmoder om tilladelse til et citat. Generaldirektøren siger her:

„Det kan forventes, at teknikken vil skabe mulighed for oprettelse af sendestationer til et næsten ubegrænset antal programmer, både for radiofoni og for fjernsyn, idet den praktiske anvendelse af stadig højere frekvenser vil åbne mulighed herfor under forudsætning af, at lytterne og fjernseerne erhverver nye modtagere, der er indrettet for de meget høje frekvenser.“

Her røres jo ved et spørgsmål, der i allerhøjeste grad har betydning for, om vi skal opretholde den monopolstilling, Danmarks radio har i dag, eller gå over til den friere ordning, som det konservative folkeparti ønsker, en friere ordning, hvorunder der også kan blive konkurrence i æteren. Havde vi denne konkurrence, behøvede vi vel ikke debatter som denne. Vi tror, at konkurrence — også i æteren — kan medvirke til at forhøje kvaliteten og skabe tilfredshed. Vi får forhåbentlig snart lejlighed til her i det høje ting at drøfte også dette vidtrækkende principielle spørgsmål.

Helveg Petersen: Det var en interessant redegørelse, det ærede medlem hr. Ninn-Hansen gav om, hvad der gav anledning til, at han trak sit navn tilbage fra forespørgslen. Det kunne i sig selv godt give anledning til en lille debat. De to ærede

medlemmer, det ærede medlem hr. Thisted Knudsen og det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, var i øvrigt i det væsentlige enige, selv om jeg nok synes, at hele den måde, på hvilken man her forelagde problemerne, repræsenterede et betydeligt antiklimaks.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Thisted Knudsen, at jeg synes ikke, at det ærede medlem har rejst sin forespørgsel på et rimeligt grundlag. Det ærede medlem tilstræber jo på den ene eller den anden måde, at der skal finde en indgriben sted fra den højtærede kulturminister. Nu indskrænkede det ærede medlem hr. Thisted Knudsen sig til at henvise den højtærede minister til at hviske rådsformanden i øret. Det er måske en mild form for en indgriben, men en indgriben er det jo. I hvert fald har det ikke noget at gøre med den holdning, som det ærede medlem mente den højtærede kulturminister måtte indtage.

Ministeren må jo, hvad han også selv understregede, henholde sig til radiospredningsloven, hvorefter radiorådet har ansvaret inden for de rammer, som loven fastsætter, og derfor har det i den konkrete sag kun en teoretisk interesse at høre, hvilken stilling ministeren tager til det rejste spørgsmål.

Jeg mener ikke, det er rimeligt at rejse TV-avisen som et problem i denne form, selv om dramatikken altså efterhånden er ved at være borte. Derimod — og det svarer til, hvad det ærede medlem hr. Ninn-Hansen var inde på — ville jeg finde det højest rimeligt, om vi her i tinget en gang imellem havde en principiel debat om radio og fjernsyn. Det har man, så vidt det er mig bekendt, i Norge. En sådan debat skulle tilsigte at afspejle den vurdering, som det høje ting anlægger over for den måde, på hvilken radio og fjernsyn virker. Debatten måtte følge hovedlinjerne. Debatten var naturligvis ikke til nogen nytte, hvis den drejede sig om småtingene, småinteresserne, men jeg tror, det ville være muligt at føre en debat, der fulgte nogle principielle linjer. Givet er det i hvert fald, at folketinget må have en dyb interesse i, hvordan disse medier med den gennemslagskraft, de har, forvaltes. Det behøver ikke at betyde, at folketinget eller regeringen blander sig i tingene direkte. Jeg tror, at de frihedsprincipper, der er